اخبار

تاثیر مسی روی انتخاب اسکواد آلبیسلسته

لیونل مسی قصد کرده حتما یک قهرمانی با آرژانتین به دست بیاورد. آخرین فرصت او برای رسیدن به این افتخار احتمالا جام جهانی آینده، سه سال دیگر خواهد بود. پیش از جام جهانی ۲۰۲۲ اما مسی دو کوپا امریکا هم پیش رو دارد، یکی ماه آینده در برزیل آغاز می‌شود و دیگری سال آینده با میزبانی مشترک آرژانتین و کلمبیا برگزار خواهد شد.آرژانتینی که پا به کوپا امریکای ۲۰۱۹ می‌گذارد به شکلی عجیب مربی‌ای کم‌تجربه به نام لیونل اسکالونی را روی نیمکتش می‌بیند. مدافع راست سابق آلبیسلته قرار بود بعد از فاجعه جام جهانی روسیه، در جایگاه مربی موقت، تیم ملی‌اش را احیا کند تا گزینه‌ای مناسب برای هدایت آرژانتینی‌ها پیدا شود. اما اسکالونی حالا با تیمی وارد یکی از بزرگ‌ترین تورنمنت‌های فوتبال جهان می‌شود که از سال ۱۹۹۳ به بعد هیچ عنوان مهمی به دست نیاورده.آرژانتینی که در مرحله یک هشتم نهایی جام جهانی ۲۰۱۸ حذف شد، یکی از مسن‌ترین اسکوادهای کل تورنمنت را در اختیار داشت. از این جمع غیر از مسی، فقط هشت بازیکن دیگر برای این چالش جدید باقی مانده‌اند. خود مسی هم البته روی سرنوشت یکی از این بازیکنان تاثیری مستقیم داشت.

بعد از پایان جام جهانی روسیه اسکالونی به این نتیجه رسید که دیگر جایی برای سرخیو آگوئرو در جمع آلبیسلسته نیست، با اینکه مهاجم باتجربه منچستر سیتی یکی از بهترین بازیکنان آرژانتین در این تورنمنت بود، اگر نگوییم بهترین. بدین ترتیب مربی جدید تیم ملی قصد داشت مائورو ایکاردی را به عنوان مرد شماره یک مرکز خط حمله‌اش انتخاب کند، ایکاردی‌ای که بالاخره اولین گل ملی‌اش را هم در ماه نوامبر مقابل مکزیک زد. اما نظر مسی مشخصا چیز دیگری بود. مسی و آگوئرو سال‌هاست با هم دوست هستند، دو ستاره‌ای که جام جهانی جوانان را در سال ۲۰۰۵ برای آرژانتین به خانه بردند. در تیم بزرگسالان هم گاهی جرقه‌ای که از بازی این دو کنار هم پدید می‌آید را دیده‌ام. مثلا اولین هت‌تریک ملی مسی به هفت سال پیش، مقابل سوئیس، برمی‌گردد، در بازی‌ای که ترکیب او و آگوئرو مهارناپذیر به نظر می‌رسید. مسی ماه مارچ پیش به اردوی آرژانتین بازگشت و در جریان شکست شکست ۱-۳ مقابل ونزوئلا برای تیم ملی‌اش بازی کرد. بعد از این بازی او در مصاحبه‌ای از آگوئرو به عنوان یکی از پنج بازیکن برتر جهان نام برد. این حرف پیغامی واضح برای اسکالونی بود، مربی‌ای که البته با جنجال‌هایی که برای ایکاردی در اوایل سال ۲۰۱۹ پیش آمد و منجر به بازی نکردنش در اینتر شد، دیگر سرگیجه چندانی برای انتخاب خط حمله‌اش نداشت. بدین ترتیب ایکاردی کنار رفت و آگوئرو بازگشت تا مثلث مسی، آگوئرو و آنخل دی ماریا یک بار دیگر بتازد. در نقاط دیگر زمین اما تغییرات زیادی در اسکواد آرژانتین می‌بینیم. فرانکو آرمانی تنها بازمانده از سه دروازه‌بان آن‌ها در جام جهانی روسیه است. در خط دفاعی نیکولاس اوتامندی، نیکولاس تالیافیکو و مارکوس آکونا جای خودشان را حفظ کرده‌اند، اما باقی مدافعینی که به برزیل سفر خواهند کرد، در روسیه حاضر نبودند. در این جمع رنزو ساراویا تنها مدافع راست تخصصی است و خوان فویت، پدیده جوان تاتنهام، قرار است اگر لازم بود جای او را در این پست پر کند.در خط میانی آرژانتین این روزها لئاندرو پاردس پادشاهی می‌کند. دیگر مهره کلیدی آن‌ها در این منطقه جووانی لو سلسو است که تنها بازیکن آتفیلد آلبیسلسته بود که در جام جهانی روسیه بهش بازی نرسید. پائولو دیبالا هم با وجود فصل خاموشی که پشت سر گذاشت، با درصدی از خوش‌شانسی جلوتر از آنخل کورئای اتلتیکو مادرید، جایی برای خودش در فهرست نهایی پیدا کرد. اسکالونی در یک سال گذشته دست به تجربه‌ورزی‌های زیادی زده و قطعا هر مربی‌ای بعد از کوپا آرژانتین را تحویل بگیرد، تیمی به مراتب بهتر از میراثی که به او رسید را خواهد دید. اما اگر اسکالونی موفق شود اولین قهرمانی آرژانتین در رده بزرگسالان، از سال ۱۹۹۳ به بعد را پایه‌گذاری کند، کنار گذاشتن‌اش دیگر کار ساده‌ای نخواهد بود.

شوک مضاعف به کاسیاس؛ ابتلای همسر به سرطان

سه هفته قبل بود که کاسیاس بعد از تمرینات پورتو دچار حمله قلبی شد اما خیلی زود بهبود پیدا کرد اما اکنون همسرش با انتشار پستی در شبکه های اجتماعی فاش کرد که به بیماری سرطان مبتلا شده است. کاربونرو که روزنامه نگار است، نوشت: «در حالی که ما هنوز از یک شوک خارج نشدیم، زندگی بار دیگر ما را غافلگیر کرد. این بار نوبت من است؛ آن کلمه شش حرفی (cancer) که هنوز نوشتنش برای من دشوار است. چند روز قبل در طول چک آپ، پزشکان یک تومور بدخیم تخمدانی را تشخیص دادند و من تحت عمل جراحی قرار گرفتم. همه چیز در حال حاضر خوب است و خوشبختانه ما به موقع اقدام کردیم اما من همچنان باید چند ماه با این بیماری مبارزه کنم و تحت درمان های مربوطه باشم.من آرام و مطمئن هستم که همه چیز خوب پیش می رود. می دانم مسیر دشواری خواهد بود اما پایان شادی خواهد داشت.من از این فرصت استفاده می کنم و از همکاران روزنامه نگارم می خواهم که مانند همیشه، احترام و درک شان را نشان بدهند؛ به ویژه در این شرایط دشوار و حساس برای من و خانواده ام.»کاربونروی ۳۵ ساله در حالی این خبر را منتشر کرد که تنها یک روز قبل، جشن تولد ۳۸ سالگی همسرش، ایکر کاسیاس، را جشن گرفته بود. بعد از حمله قلبی کاسیاس، شایعاتی در مورد بازنشستگی او منتشر شد اما این دروازه بان باتجربه اعلام کرد که فعلا قصد بازنشستگی ندارد.

مشکل مربیان بزرگ؛ قهرمانی در لیگ کافی نیست

لیگ قهرمانان منتهی آرزوی هر تیم قدرتمند اروپایی است و این فصل خیلی از مربی‌ها با وجود آنکه در لیگ‌های داخلی‌شان موفق شدند اما به‌خاطر ناکامی در عرصه قاره‌ای مورد انتقاد قرار گرفتند. بارسلونا، یوونتوس، پاری‌سن‌ژرمن، منچسترسیتی و بایرن‌مونیخ در پنج لیگ درجه اول اروپا عملکرد خوبی داشتند اما این موفقیت برای جشن گرفتن کافی نبود چون حسی از نارضایتی همراه‌شان بود.

آلگری از یوونتوس می‌رود

مربی ایتالیایی پنج قهرمانی سری A، چهار قهرمانی جام حذفی ایتالیا و دو قهرمانی سوپرجام ایتالیا را به‌دست آورده، اما با آنکه بانوی پیر را دوبار به فینال رساند اما نتوانست قهرمانی اروپا را به‌دست آورد. ماسیمیلیانو آلگری فصل آینده روی نیمکت یوونتوس نمی‌نشیند چون آنها کسی را می‌خواهند که بتواند قهرمانی اروپایی را برایشان به ارمغان آورد.

دبل داخلی والورده

ارنستو والورده در فصل اول کارش در بارسلونا دوگانه قهرمانی لیگ و جام حذفی را به‌دست آورد و این فصل هم چنین دستاوردی را تکرار می‌کند اگر آبی‌اناری‌پوشان در دیدار شنبه آینده برابر والنسیا در فینال جام حذفی اسپانیا به پیروزی برسند. او توانست بازیکنانی مثل عثمان دمبله و آرتورو ویدال را مدیریت کند و یکی از بهترین فصل‌های لیونل مسی را پشت سر گذاشت. والورده اما به‌خاطر این موفقیت‌ها در خاطر هواداران باقی نمی‌ماند چون دو باخت تحقیرآمیز برابر رم و لیورپول هرگز از ذهن‌شان پاک نمی‌شود.

کابوس همیشگی

قهرمانی اروپا برای پاری‌سن‌ژرمن عقده شده و هیچ‌یک از کارلو آنچلوتی، لوران بلان، اونای امری و توماس توخل نتوانسته‌اند این تیم را به آرزویش برسانند. این تیم از زمان آمدن ناصر الخلیفی به‌عنوان رییس یکه‌تاز لیگ فرانسه مطرح شده اما حتی خریدهایی مثل کیلیان امباپه و نیمار هم نتوانسته رویای موفقیت در لیگ قهرمانان را عملی کند. این فصل در رقابت‌های داخلی هم چندان عالی نبودند و از جام اتحادیه و جام حذفی حذف شدند و همین مساله باعث شد که توخل در فصل اول کارش با انتقادات فراوانی مواجه شود، بخصوص با حذف تحقیرآمیز مقابل منچستریونایتد در نخستین مرحله حذفی لیگ قهرمانان.

رویاپردازی گواردیولا

پپ گواردیولا بعد از جدایی از بارسلونا نتوانسته لیگ قهرمانان را ببرد و با وجود آنکه با منچسترسیتی دو قهرمانی پیاپی در لیگ برتر به‌دست آورده اما با طعمی تلخ در دهانش فصل را به پایان رساند چون نتوانست در اروپا کار خاصی بکند.

بازگشت نامناسب

نیکو کوواچ که دو فصل برای بایرن‌مونیخ بازی کرده بود، به‌عنوان مربی به این تیم برگشت اما نتوانست به تیم روحیه بدهد و کار تیم در اروپا در مرحله یک‌هشتم‌نهایی و توسط لیورپول تمام شد. حتی اگر بایرن قهرمان دوگانه لیگ و جام حذفی شود، شاید برای حفظ کوواچ کافی نباشد.

درباره خداحافظی ستاره‌ها در اروپا؛ فصل رفتن

جشن قهرمانی منچسترسیتی در لیگ برتر با نیم ساعت تأخیر برگزار شد. دلیل آن خداحافظی کسی بود که هیچ‌کس در دنیا او را نمی‌شناخت و خداحافظی یا حتی وجودش برای کسی اهمیتی نداشت. برونو سالتور- بازیکن برایتون- جشن قهرمان لیگ برتر را که میلیون‌ها نفر در جهان در انتظار دیدنش بودند نیم ساعت عقب انداخت. او و آباته، بازیکن میلان که چیزی نمانده بود در بازی آخرش مقابل فرو زینونه با اهدای یک پنالتی تیمش را به باد بدهد تنها افرادی نبودند که آخرین هفته از هفته‌های طولانی فوتبال‌شان را به پایان می‌بردند. همین ژاوی هرناندس که با السد در ۶فصل فقط یک قهرمانی لیگ آورد یکی از همین‌هاست. او به‌زودی سرمربی بارسلونا خواهد شد. اگر کاسیاس را که اخیرا دچار حمله قلبی و در بیمارستان بستری شده اما هنوز اعلام بازنشستگی نکرده است در نظر نگیریم، بازیکنانی نظیر دیدیه دروگبا، رابین فان‌پرسی و یحیی توره در کنار ژاوی از جمله مهم‌ترین بازیکنانی هستند که برای همیشه فوتبال را کنار گذاشته‌اند. این تعداد نسبت به فصل قبل کمی بی‌رحمانه‌تر است. در انتهای فصل قبل تیاگو موتا شاید تنها بازیکن مهمی بود که فوتبال را کنار گذاشت. مایکل کریگ که بلافاصله به دستیاری مورینیو در من‌یونایتد رسید، پر مرتساکر که در آکادمی باشگاه آرسنال مشغول به‌کار شد و ژولیوس سزار که ۸۷ بازی ملی برای برزیل داشت مهم‌ترین بازنشسته‌های فصل قبل بودند.

با این‌حال برخی بازیکنان هم بودند که باشگاه‌های خود را بعد از سال‌ها ترک کردند. گری کیهیل در آخرین بازی‌اش برای چلسی تنها ۳دقیقه فرصت بازی پیدا کرد و ساری، سرمربی این تیم در جشن مختصری که بعد از بازی برای او گرفته شد حضور نداشت. وضعیت گرت بیل از او هم بدتر بود. شاهزاده ولزی که گفته می‌شود باید برخلاف میل باطنی‌اش برنابئو را ترک کند،حتی یک دقیقه هم فرصت حضور در میدان برای جلوگیری از شکست ۲ بر صفر رئال مقابل بتیس پیدا نکرد. در رئال گفته می‌شود بیل، سبایوس، ناواس، وایخو، رگیلون، ماریانو، دی‌توماس، خامس و احتمالا ایسکو و براهیم و... فصل بعد به‌صورت قرضی یا قطعی جدا می‌شوند. در بارسلونا این شرایط برای کوتینیو، اومتیتی، پرینس بواتنگ، مالکوم و سیلسن وجود دارد. بایرن هم از جمله تیم‌هایی است که فصل بعد پوست می‌اندازد. قرارداد دو ساله قرضی خامس به پایان رسیده و او به مادرید برمی‌گردد تا به تیمی دیگر به فروش برسد. ریبری و آرین روبن خداحافظی باشکوهی داشتند و در برد ۱-۵ مقابل اینتراخت هر کدام به‌عنوان بازیکن تعویضی گل زدند. بواتنگ هم در صورت ابقای کواچیچ در مونیخ نمی‌ماند. وضعیت لواندوفسکی هم پیچیده است و او از احترامی که انتظارش را دارد برخوردار نیست و ممکن است این احترام را در لیگ برتر جست‌وجو کند. منچستریونایتد که یکی از مقصدهای احتمالی این مهاجم لهستانی است هم ازجمله تیم‌هایی است که تغییرات زیادی برای فصل آینده خواهند داشت. پوگبا از سوی زیدان وسوسه شده؛ اره‌را آزاد به پاریس می‌رود، ماتا ممکن است از اولدترافورد برود، ماتیچ و فلینی و لوکاکو که سوگلی‌های مورینیو بودند از حضور در این تیم خوشحال نیستند، الکسیس سانچس که انگار فوتبال یادش رفته اولدترافورد را ترک می‌کند و یک مشت ستاره قرار است توسط مالکان آمریکایی به‌جای آنها خریداری شوند؛ البته اگر تا آن موقع باشگاه به بن‌سلمان سعودی فروخته نشده باشد.

تیته و تیمی باتجربه برای کوپا امریکای خانگی

یکی از بحث‌های اصلی محافل و مطبوعات فوتبالی برزیل بردن یا نبردن نیمار، بعد از حرکت ناشایسته‌اش نسبت به یک هوادار در پایان فینال جام حذفی فرانسه، بود. سال گذشته تیته، مربی برزیل، دوگلاس کاستا را به دلیل پرتاب آب دهان در یکی از بازی‌های سری آ، از فهرست تیم ملی خط زد. آیا برای نیمار هم جریمه و تنبیهی مشابه در نظر گرفته می‌شد؟ پاسخ البته که منفی بود.

فتح کوپا امریکای ۲۰۱۹ که از چهاردهم جون در برزیل شروع می‌شود برای سلسائو اهمیت بسیاری دارد. حافظه تاریخی بلندمدت به یادمان می‌آورد که پیش از این هر چهار باری که برزیل میزبان تورنمنت اول قاره آمریکای جنوبی بوده موفق به فتح آن شده. حافظه تاریخی کوتاه مدت اما نمایش‌ها و نتایج ضعیف برزیلی‌ها در سه کوپا و سه جام جهانی اخیر را به یاد می‌آورد، در بازه‌ای که آن‌ها تنها یک بار موفق به رسیدن به جمع چهار تیم پایانی تورنمنت شدند و همه به خاطر دارند سرنوشت این نیمه نهایی به کجا کشید.

بنابراین در چنین شرایط حساسی، در حالیکه شغل تیته هم در خطر است، او تصمیم گرفت نیمار را به عنوان کاپیتان اولش حفظ کند و در گفت و گوهایی خصوصی به حل مشکلات‌اش در پاریس سن ژرمن بپردازد.

اهمیت کوپا امریکای ۲۰۱۹ برای برزیل وقتی بیشتر مشخص شد که در ابتدای هفته تیته فهرست ۲۳ نفره‌اش را اعلام کرد. خیلی از این تیم‌ها از این تورنمنت به عنوان فرصتی برای تجربه‌ورزی استفاده می‌کنند. برزیل و تیته اما به هیچ وجه چنین رویکردی نسبت به تورنمنت خانگی امسال ندارند و با اسکوادی بسیار باتجربه راهی این رقابت‌ها می‌شوند.

یکی از کهنه‌سوارانی که برای اولین بار بعد از جام جهانی روسیه به جمع طلایی‌پوشان بازگشته فرناندینیو است. هافبک منچستر سیتی از سوی بسیاری از مطبوعات برزیلی به عنوان مقصر اول شکست برابر بلژیک معرفی شد و این برخورد تند و بی‌رحمانه بود که باعث تصمیم بازنشستگی‌اش از بازی‌های ملی شد. تیته اما هر طوری بود فرناندینیو را متقاعد کرد که یک بار دیگر برای برزیل بازی کند و در این راه حاضر شد فابینیوی لیورپول که نیم فصل دوم بسیار خوبی پشت سرگذاشته بود را قربانی کند.

یکی دیگر از مهره‌های باتجربه برزیل در کوپای امسال دنی آلوس است. آلوس جام جهانی ۲۰۱۸ را به خاطر مصدومیت از دست داد و حالا فرصتی دوباره برای خدمت به تیم ملی‌اش به دست آورده. آلوس جدا از اهمیت حضورش در زمین، در رختکن هم یکی از رهبران تیم است و تاثیر مثبتی روی رفتار نیمار می‌گذارد. با وجود بازگشت آلوس، مارسلو دیگر فولبک پرافتخار و باتجربه برزیل جایی در تیم تیته نخواهد داشت. شکست تلخ مقابل بلژیک در روسیه باعث شده تا تیته با احتیاط بیشتری مدافعین کناری‌اش را انتخاب کند و مهره‌هایی را با خودش به تورنمنت پیش رو ببرد که استحکام بیشتری در بعد دفاعی داشته باشند.

رناتو آگوستو، هافبک همیشه محبوب تیته هم جزو بازیکنانی است که کوپا امریکای ۲۰۱۹ را از دست می‌دهند. این فهرست البته شامل نام‌های شناخته‌شده‌ترین هم می‌شود: فیلیپه اندرسون، ویلیان، لوکاس مورا، ویلیان، وینیسیوس جونیور و دوگلاس کاستا. کنار گذاشتن این همه وینگر حاضر در بالاترین سطح فوتبال اروپا نشان از عمق بالای اسکواد برزیل در این پست دارد.

اما یکی از پست‌هایی که تیته هنوز تصمیم نهایی برایش نگرفته مهاجم مرکزی است. روبرتو فرمینو تا امروز گزینه اول او بوده، اما مهاجم لیورپول با تمام توانایی‌های بالایی که دارد، هنوز موفق نشده خودش را در ترکیب تیم ملی جوری که باید جا بیندازد. در ضمن حضور لیورپول در فینال چمپیونز لیگ (اول جون) هم باعث می‌شود تا فرمینو دیرتر از بقیه هم‌تیمی‌هایش به اردوی برزیل برسد. به همین خاطر شاید گابریل ژزوس شماره ۹ سلسائو را از آن خودش کند. در این میان موقعیت مناسبی برای داوید نرس و اثبات خودش به تیته هم پیش می‌آید، مهاجمی که فصلی عالی را با آژاکس پشت سر گذاشت. ریشارلیسون اورتون را هم البته نباید از این معادله خارج بدانیم.

پنج سال بعد از شکست ۱-۷ مقابل آلمان، باید دید برزیل این بار زیر فشار تماشاگران خودی در یک تورنمنت بزرگ چه نمایشی خواهد داشت.

بررسی آماری؛ اگر مسی در لیگ برتر بود...

فصل ۱۹-۲۰۱۸ لالیگا با قهرمانی بارسلونا به پایان رسید و مطابق انتظار، لیونل مسی ستاره اول تیم ارنستو والورده در کسب این قهرمانی بود. شاید در کمتر فصلی، بارسلونا تا این اندازه به لیونل مسی وابسته بوده است. دبل مسی در مقابل ایبار در بازی هفته پایانی، تعداد گل های او را به عدد ۳۶ رساند تا مسی که عنوان ال‌پیچیچی خود را از مدتها قبل مسجل کرده بود، گام بلندی به سوی کسب کفش طلای اروپا هم برداشته باشد. مسی در حالی با ۳۶ گل به آقای گلی رسید که نزدیک ترین تعقیب کنندگان او، کریم بنزما و لوئیس سوارز ۲۱ گله بودند!

اما برتری مسی در لالیگا تنها به تعداد گل ها محدود نمی‌شود. اسکواکا با همکاری مرجع آماری اوپتا آمار برترین های لالیگای فصل ۱۹-۲۰۱۸ در ۱۵ پارامتر مجزا را استخراج کرده است. این پارامتر ها شامل تعداد گل، پاس گل، مجموع شوت، شوت های در چارچوب، موقعیت های ساخته شده، موقعیت های ساخته شده در جریان بازی، موقعیت های گل صد درصدی ساخته شده، تعداد دریبل های موفق، خطاهای کسب شده در یک سوم دفاعی رقبا، تعداد گل ها از خارج از محوطه، تعداد گل ها از ضربات ایستگاهی مستقیم، تعداد دبل ها، تعداد هت‌تریک ها، شوت های برخورد کرده به تیر دروازه و تعداد پاس ها در یک سوم دفاعی حریفان هستند.

در کمال اقتدار، لیونل مسی در ۱۴ پارامتر از این ۱۵ پارامتر آماری برترین بازیکن لالیگا شناخته شده و در کمال تعجب، تنها در زمینه تعداد دریبل های موفق یک رقیب را جلوتر از خود می‌بیند؛ صوفیان بوفال، ستاره مراکشی سلتاویگو که در فصل گذشته توانست بیشتر از مسی دریبل زنی کند. (۱۴۴ در مقابل ۱۳۴)

مسی در تعداد پاس گل، خود را در کنار پابلو سارابیا می‌بیند اما در برخی از این پارامترها برتری فاحشی نسبت به نزدیک ترین تعقیب کنندگان خود دارد. برای مثال او در تعداد شوت، ۵۶ شوت بیشتر از نفر دوم زده یا در بخش تعداد موقعیت های صد درصدی ساخته شده، دو برابر سارابیا موقعیت ساخته است. او با ۶ ضربه ایستگاهی مستقیم، دو برابر کریستین تیو و آنتوان گریزمن از این شیوه گلزنی کرده و با ۱۱۳۹ پاس در یک سوم دفاعی رقبا، نزدیک به ۲۷۰ پاس بیشتر از نزدیک ترین تعقیب کننده خود، جوردی آلبا داده است.

اما در ادامه اسکواکا به معرفی برترین های لیگ برتر انگلیس در همین پارامترها پرداخته و تلاش داشته بداند مسی در مقایسه با بازیکنان لیگ برتری چه عملکردی داشته است. این مقایسه نتایج جالب و شاید نگران کننده ای (برای لئو مسی) داشته باشد.

لیونل مسی که در لالیگا در ۱۴ پارامتر از ۱۵ پارامتر بهترین بازیکن بود، با اضافه شدن بازیکنان لیگ برتری تنها توانسته برتری خود را در ۸ پارامتر حفظ کند. اما کدام بازیکنان لیگ برتری از مسی بهتر بوده اند و برتری آن ها در کدام پارامتر ها بوده است؟

ادن هازارد با ۱۵ پاس گل بهترین پاسور فصل لیگ جزیره معرفی شده و رایان فریزر، پدیده بورنموث با ۱۴ پاس گل در رده دوم قرار گرفت. این در حالی است که مسی با ۱۳ پاس گل بهترین پاسور فصل لالیگا شد و در صورت حضور در لیگ برتر، پشت سر هازارد و حتی فریزر قرار می‌گرفت.

در زمینه موقعیت های ساخته شده، جیمز مدیسون از لسترسیتی در این فصل با خلق ۱۰۰ موقعیت، کمی بهتر از مسی (۹۲ موقعیت) عمل کرد. بعد از مدیسون، هازارد (۹۸) و فریزر (۹۳) هم عملکرد بهتری نسبت به مسی داشته اند. در زمینه موقعیت های ساخته شده در جریان بازی نیز هازارد عملکرد بهتری نسبت به مسی داشته است. (۸۰ در مقابل ۷۸)

در دریبل زنی، ادن هازارد با ۱۳۸ دریبل موفق بهترین بازیکن فصل لیگ برتر بوده و اگرچه در این زمینه هم از مسی بهتر بوده، اما هنوز تعداد دریبل های کمتری نسبت به بوفال داشته است.

در زمینه خطاهای به دست آمده در یک سوم دفاعی حریفان، ادن هازارد (۴۲)، ویلفرد زاها (۳۳) و جیمز مدیسون (۳۱) هر سه عملکرد بهتری نسبت به مسی داشته اند که در فصل گذشته ۲۹ بار توسط حریفان با خطا متوقف شده است. در تعداد هت‌تریک نیز سرخیو آگوئرو عملکرد مشابهی نسبت به هموطن خود داشته است.

آخرین زمینه نیز تعداد پاس ها در یک سوم دفاعی رقبا است. ادن هازارد در این بخش هم با ۱۲۰۹ پاس بهتر از مسی با ۱۱۳۹ پاس عمل کرده است.

مسی در مقایسه با رقبای لیگ برتری خود چالش های بیشتری را تجربه کرده و جالب تر آن که بسیاری از رقابت ها را به بازیکنی به نام ادن هازارد واگذار کرده است؛ ستاره ای که به احتمال فراوان در تابستان ۲۰۱۹ راهی رئال مادرید خواهد شد. با توجه به این آمار، جدال فصل بعد مسی-هازارد در لالیگا می‌تواند بسیار دیدنی باشد. جدالی که شاید مانند جدال مسی-رونالدو به رقابت گلزنی تبدیل نشود، اما می‌تواند فانتزی ترین رقابت ممکن لقب گیرد.

اخبار

رئال با زیدان به یورولیگ هم صعود نمی‌کرد!

رئال مادرید فصل بدی را با حضور سه سرمربی بر نیمکتش گذارند. این تیم ابتدا کار خود را با یولن لوپتگی شروع کرد و سپس سانتیاگو سولاری جانشینش شد. پس از سرمربی آرژانتینی زین الدین زیدان هدایت سفیدپوشان را دوباره بر عهده گرفت. در میان سه سرمربی، آمار سولاری بهتر بود.

آمار تعیین کننده امتیازهایی بود که هر یک از سرمربی‌ها در لالیگا به دست آوردند. مادرید در حضور سولاری توانست ۳۷ امتیاز در ۱۷ هفته به دست آورد (۷۲ درصد امتیازها). او توانست بیرون از لالیگا و در جام جهانی باشگاه جام قهرمانی را بالای سر ببرد اما در ماه‌های فوریه و مارس روزهای سختی را گذراند. با این حال تنها امتیازهای او باعث می‌شد که مادرید سهمیه لیگ قهرمانان اروپا کسب کند.

لوپتگی در ۱۰ هفته ۱۴ امتیاز به دست آورد (۴۶ درصد). مادرید با سرمربی اسپانیایی نمی‌توانست سهمیه اروپا را کسب کند. این در حالی است که زیدان در یازده هفته تنها ۱۷ امتیاز به دست آورد (۵۱ درصد). مادرید با هدایت سرمربی فرانسوی در رتبه هشتم قرار می‌گرفت و حتی نمی‌توانست سهمیه لیگ اروپا را هم به دست آورد. زیدان زمانی که هدایت سفیدپوشان را بر عهده گرفت تیم مادرید در بحران بود و بازیکنان بدون انگیزه بودند. او نتوانست شرایط را بهتر کند.

دشان پیشنهاد یووه را رد کرد

یوونتوس به همکاری خود با آلگری بعد از پنج سال پایان داد. آلگری در سال ۲۰۱۴ بود که هدایت یووه را بر عهده گرفت و توانست این تیم را پنج فصل پیاپی قهرمان سری A کند و چهار قهرمانی در جام حذفی ایتالیا را هم به دست آورد و دو بار هم به فینال لیگ قهرمانان اروپا راه پیدا کرد که هر دو بار ناکام ماند.

گمانه زنی‌های زیادی درباره سرمربی فصل بعد یووه وجود دارد. یکی از گزینه‌های اصلی جایگزینی آلگری در نیمکت بیانکونری‌ها دیدیه دشان سرمربی تیم ملی فوتبال فرانسه است اما دشان از قبول هدایت یووه سر باز زد. او در این باره گفت: «بسیار برایم جای افتخار است که باشگاه بزرگی همچون یوونتوس به دنبال من است اما باید این را تاکید کنم که فعلاً من به تیم ملی فوتبال فرانسه فکر می‌کنم و هدایت یووه را بر عهده نخواهم گرفت.»

دشان با تیم ملی فوتبال فرانسه قهرمانی در جام جهانی ۲۰۱۸ روسیه را به دست آورد و طبیعی است که به همکاری خود با خروس‌ها پایان ندهد. از پوچتینیو، مورینیو و ساری و البته آنتونیو کونته به عنوان دیگر گزینه‌های جایگزینی آلگری سخن به میان می‌آید.

درباره سیتی؛ قهرمان شدند، چون بهترین بودند

فصل پیش بعد از شکست منچستریونایتد مقابل وست‌بروومویچ که منجر به مسجل شدن قهرمانی منچسترسیتی شده بود جوزه مورینیو در پاسخ به خبرنگار که با طعنه از او پرسیده بود قهرمانی را به سیتی تقدیم کردید؟ گفته بود؛ بی خیال! منچسترسیتی قهرمان شد چون آنها بیشترین امتیاز را در طول فصل به دست آوردند، چون بازی‌های کمتری را واگذار کردند، چون روز قبل تاتنهام را شکست دادند و نه بخاطر اینکه ما به وست‌بروم‌ویچ باختیم.

این فصل قبل از اینکه خبرنگاری از مورینیو سوالی در مورد قهرمانی سیتی بپرسد خودش میدان را ترک کرد تا مجبور نباشد باز هم بگوید آنها قهرمان شدند چون در همه چیز بهترین بودند. نگاهی به آمار و ارقام به ما از شایستگی بی چون و چرای سیتیزن‌ها برای کسب ۳ جام خبر می‌دهد.

بهترین خط حمله با ۹۵ گل زده، بیشترین کلین‌شیت و بیشترین برد تنها بخشی از ارقام نجومی کارنامه موفق شاگردان پپ گواردیولا است. آنها با میانگین ۱۸ شوت به سمت دروازه رقبا در هر بازی خطرناک‌ترین حریف این فصل لیگ جزیره بودند. دقت پاس ۸۹ درصدی هم آن‌ها را در صدر جدول دقت پاس قرار می‌دهد. منچستر سیتی با میانگین امتیاز بسیار خوب ۷.۰۹ از این حیث هم بهترین تیم لیگ بود. درصد مالکیت توپ نیز مثل همیشه با اختلاف قابل توجهی با تیم دوم و میانگین ۶۴ درصد در هر بازی قلمروی بی چون و چرای تیم گواردیولا بوده و هست. حتی در تعداد بردهای متوالی آنها با ۱۴ بردی که در نهایت به قهرمانی‌شان منجر شد بالاتر از لیورپول هستند که در ۹ بازی پیاپی موفق به پیروزی شد. ۳۵ درصد از لمس توپ‌هایشان در طول فصل در حالت هجومی بوده که این گویاترین آمار در مورد بازی زیبا و هجومی آبی‌پوشان منچستر است و از آن جالب‌تر در حالت دفاع فقط ۱۹ درصد از لمس توپ‌ها را به ثبت رسانده است. آن‌ها ۷۲ گل را در شرایط حمله و بازی باز داشتند. در هر مسابقه به طور متوسط ۶۵۵ پاس بین بازیکنان منچسترسیتی رد و بدل شده. آخرین مهر تایید برسبک فوتبال زیبا و هجومی تیم پپ گواردیولا آمار بسیار کم ۲۷ کارت از روی خطا در کل فصل است که نشان می‌دهد فقط مشغول حمله کردن و متمرکز روی موفقیت و به ثمر رساندن گل بودند. کلیدی ترین نکته در مورد تیم موفق سیتی موفقیت سرمربی این تیم در متمرکز کردن بازیکنانش روی موفقیت، گل زدن و پیروزی است. آمار بالا نشان می‌دهد آبی‌پوشان قبل از مسابقه به هیچ چیزغیر از پیروزی فکر نمی‌کنند و تمام توجهشان معطوف باز کردن دروازه رقباست. مورینیو پیش از این استعداد خود را در کارشناسی با همان جملات فصل قبل به اثبات رسانده بود؛ زمانی که گفت: «آن‌ها قهرمان شدند چون بیشترین امتیاز را به دست آوردند، بیشتر از همه بردند و گل زدند و موفق شدند. قهرمان شدند چون بهترین بودند.»